

și semitonurilor care-i compun apariția scenică. E la largul său, în rolul Colonelului, Ioan Chelaru, în timp ce Constantin Bărbulescu, în acela al Guvernatorului, nu reușește nici măcar să pară astfel.

Cu toate scăderile ei de construcție dramatică, piesa rămâne mai incitantă decât spectacolul care ne-o recomandă. Puținii spectatori care-l urmăresc n-au cîtuși de puțin sentimentul că participă la un eveniment teatral, așa cum poate și-ar fi dorit să fie redeschiderea Teatrului Foarte Mic.

■ VICTOR PARHON

SUB IMPERIUL «LUCRULUI BINE FĂCUT»

FAZANUL de Georges Feydeau. Traducerea și adaptarea: Ion Lucian
● **TEATRUL MIC DIN BUCUREȘTI**
● Data premierei: 10 februarie 1992
● Regia: Emil Mandric ● Scenografia: Constantin Russu ● Ilustrația muzicală: Ileana Popovici ● Distribuția: Dan Condurache (Pontagnac), Diana Lupescu, Viorica Vatamanu (Lucienne Vatelina), Mihai Dinval (Vatelina), Maria Ploae, Monica Mihăescu (Mme Pontagnac), Dana Dembinski (Maggy Soldignac), Eusebiu Ștefănescu (Rédillon), Adriana Șchiopu (Armandine), Coca Bloos (Mme Pinchard), Eugen Cristian Motriuc (Pinchard), Nicolae Dinică (Gérôme), Irina Movilă (Clara), Patric Petre Marin (Soldignac), Petre Moraru (Jean, Comisarull), Andrei Duban (Victor).

Într-o scenografie sărăcăcioasă, care nu s-a inspirat defel din stilul «*Belle Epoque*» atît de ofertant pentru scenă, în acordurile «cortinei sonore» (excelentă, ilustrația muzicală, care ar fi meritat un loc mai important în derularea reprezentației avînd în vedere că e vorba despre un maestru al vodevilului), un final în forță, cu toți actorii la rampă, răsplătiți de aplauze. Tandemul ireproșabililor valeți: Nicolae Dinică, evocînd parcă impenetrabila morgă a lui Jean Lorin Florescu, și Petre Moraru, rezumîndu-se strict la accentele acide ce-i revin. Perechea tinerilor servitori de hotel: Irina Movilă, desăvîrșindu-și rolul de *sexy-soubrette* dintr-o recentă montare pirandelliană, și Andrei Duban, *groom* cu adolescentină candoare. Divergentul cuplu marital: Dana Dembinski, temperamentală londoneză cu nerv comic și consecventă evoluție, și Patric Petre Marin, deghizat diletantistic în *businessman* mai degrabă oriental decît britanic. Cuplul convergent: Coca Bloos, dublînd ingenios mutismul cu autism, secundată discret de impozantul Eugen Cristian Motriuc. Adriana Șchiopu, *une coquette* în mod adecvat și felină, și frivolă cu măsură. Eusebiu Ștefănescu, *dandy* de prea asiduă solicitare, un *peu fané*. Limfaticul

adulterin pasionat mai degrabă de pictură, Mihai Dinval și soția acestuia, Diana Lupescu, potențială *semi-mondaine* cu o feminitate incisivă și caustică, mai apoi concesivă și vindicativă totodată. Alternînd suavitatea cu stridența, Maria Ploae, consoarta posesiv-autoritară de sub tutela căreia încearcă să scape culpabilul intrigant, viitorul păcălitor păcălit, insul perturbator care declanșează farsa, respectiv burlescul situațiilor, grotescul soluțiilor, dinamica gagurilor, echivocul limbajului. Culmea este că tocmai în interpretarea acestui personaj din vîrful piramidei eşafodajului comic (de remarcat chiar «piramida» închipuită din trupuri în mijlocul alcovului cu rol principal) survine inadecvarea care descentrează reprezentația, în prima parte mai ales. Lui Dan Condurache, reputat actor în special de dramă, căruia i s-a semnalat un anume manierism de factură bufonă, partitura acestui erou atît de *cocasse* — și nostim, și caraghios, și hazos, și ridicol — i se potrivește de minune. Numai că, și de astă dată, a fost lăsat pur și simplu să alunece în clownerie, într-o parazitare suită de giumbușlucuri agasante prin repetare, în loc să fie dirijat pe o coordonată

fermă a efectului elegant, specific umorului francez de sfîrșit de veac XIX și nu numai.

Georges Feydeau, cu reputația sa de perfecționist al intrigii-mecanism de ceașornic, nu poate fi abordat decît cu rigoare de orlogier. Din această rigoare decurge savoarea, știut fiind că în cazul comediei boulevardiere scopul este însăși etalarea tehnicii jocului comic, satira rămînînd doar un mijloc.

Această piesă — concepută ca replică parodică la moda donjuanismului —, veritabilă dantelărie de quiproquo-uri (de fapt, variațiuni pe tema triumphiului conjugat), i-a apărut actualului *metteur en scène* de la Teatrul Mic din București ca anunțînd suprealismul (conform afirmației din foaia-program). De aici, probabil, libertatea atît de mare lăsată actorilor, pe alocuri abandonată de-a dreptul inspirației subconștiente în stare brută. Cînd logica impecabilă și implacabilă a lui Feydeau cerea precizia tuturor detaliilor și o exigență sporită sub imperiul lucrului «*blen fait*»

■ IRINA COROIU

ÎNTRU IDEALISMUL «COMUNIST» ȘI MATERIALISMUL «CAPITALIST»

ȘANTAJ de Liudmila Razumovskaia. Traducere și adaptare: Lia Crișan și Tudor Steriade ● **TEATRUL «NOTTARA»** ● Data premierei: 26 februarie 1992 ● Regia: Dominic Dembinski ● Scenografia: Sică Rusescu ● Distribuția: Ruxandra Sireteanu (Elena Sergheevna), Cristian Șofron (Volodea), Sorin Cociș (Pașa), Andreea Măcelaru (Lida), Bogdan Vodă (Vitea).

Piesa lansată în premieră pe țară de Teatrul «Nottara» a fost scrisă în 1981 (cînd autoarea, Liudmila Razumovskaia, avea doar 30 de ani) și este cunoscută — sub titlul tradus în diverse limbi cuvînt cu cuvînt din rusește: *Dragă Elena Sergheevna* — unei bune părți din publicul european, datorită nu numai filmului inspirat de ea, ci și faptului că a constituit unul dintre primele produse culturale de export ale epocii Perestroikăi și Glasnos-

Andreea Măcelaru și Ruxandra Sireteanu